

[A. C. D. Petersen.]

jeg tør gaa saa vidt at sige, at ikke en Gang hans varmeste Beundrere vil sige, at han talte varmt og indtrængende i Bevidstheden om dette Lovforslags store Værdi. Nej, alle vil sige, at meget køligt og som tvunget ind i en Situation, han ikke var saa forfærdelig glad for, forsvarede det ærede Medlem sit Forslag. Der lød ingen Fanfare fra det ærede Medlem over dette Forslags Udmærkethed. Men det er jo heller ikke nødvendigt, dertil har det ærede Medlem jo andre Organer. Jeg har saaledes haft den Fornøjelse i Morges at læse det store Venstreblad „Fyens Tidende“, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier deraf. Dér, tør man nok sige, er der slaaet paa Pauker og blæst i Trompeter for dette Lovforslag. Citatet lyder saaledes:

„Hvad Hr. Stauning faar i Vinter, skal vi lade være usagt. Det synes ikke at blive ret meget. fraregnet et enkelt Resultat nærmest noget Pilleri af den Slags, enhver Regering *altid* vil faa. Ministeriet kan ellers ikke klage over manglende Forhandlingsvillie hos Venstre“.

— Det samme kan vi sige fra konservativ Side.—

„Det kan heller ikke bebrejde Venstre, at det ikke har vist Vej til Lindring af Vanskelighederne. Der er Forslag, som *burde* føres igennem, inden Rigsdagen sendes hjem. Ændringen af Vejtilskuddet f. Eks. De 7 Millioner til Kommunerne og de 10 til Akkordlaanekasserne. Vi har et levende Indtryk af, at selv om vi ikke overvurderer disse Forslag, hvad Venstre ikke gør, saa har de alligevel langt ud over Partiets Rækker vundet en saadan Opmærksomhed, at der vil blive ikke ringe Misnøje, hvis de ender i Brokkassen.“

Her, tør man nok sige, er der ganske anderledes Varme for Lovforslaget, end den ærede Ordfører for Forslagsstillerne for et Øjeblik siden lagde for Dagen fra denne Plads. Her er i Virkeligheden vist Vej ud af Vanskelighederne. Ja, jeg maa sige, det forbavser mig i høj Grad, at et førende Partiorgan i den Grad kan misrekommandere dette Forslag. For det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at dette er mere end noget andet Forslag, der har foreligget for det høje Ting, Lapperi. Jeg kan derfor ikke begribe, at den høje Rigsdag, som nu gennem mange Aar har beskæftiget sig med vanskelige Erhvervsvilkaar, vanskelige Vilkaar for Industrierhvervene, paa alle Omraader af

vort Erhvervsliv og først og sidst Gang paa Gang vanskelige Vilkaar for Landbruget, ikke har fundet andet at bringe i Anvendelse overfor Krisen end Lapperier, som bestaar i Tilskud, Udlaan, Eksportkreditter, og hvad det nu hedder, Tilskud, som hvert paa sit Omraade kan være brugelige, men som ikke tager Sigte paa en virkelig Afhjælpning af Krisen.

Nu ligger det naturligvis nær for følgende Talere at spørge: Hvad skal man saa gøre til Afhjælpning af Krisen? Jeg skal ikke her komme med konkrete Forslag, for hvis der skal fremsættes saadanne Forslag, maa det ske fra Regeringens Side og, hvad for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var inde paa, med en enig Rigsdag bag sig, hvis de skal faa nogen Vægt. For hvis Forslagene blot fra en enkelt Side mødes med stærk Kritik, faar de ikke den Værdi udadtil, som vil være nødvendig, hvis de skal faa nogen Betydning. Jeg skal henvise til, at de Lande i Europa, som efter Krigstiden har været udsat for vanskelige Erhvervsvilkaar, har løst Krisen eller arbejdet sig ud af Krisen netop paa det Grundlag, som fra konservativ Side ofte er fremhævet under Forhandlingerne herinde, at under de nuværende Forhold, hvor store Kredse i Verden mere og mere indretter sig paa deres eget Forbrug, mindre og mindre paa den internationale Samhandel, som ellers kan være saa overmaade værdifuld, maa et lille Land som Danmark tage Forholdene, som de er, fordi det er vanskeligt at bryde nye Baner og umuligt for dette lille Land at gaa imod de Principper, som er grundlæggende for de store førende Lande paa det økonomiske Omraade.

Her peger jeg atter paa det fra konservativ Side saa ofte anførte, at vi skulde føre en anden Handelspolitik, og hvorledes en Handelspolitik kan virke til Fremme af et Lands Erhverv, kan de Herrer uhyre let faa et Indtryk af ved at se hen til de Lande, jeg har nævnt: Sverige, Svejts og Frankrig. De vil se, at alle disse Lande, som har ført en smidig, opportun Handelspolitik, enten er ude af Krisen eller Dag for Dag arbejder sig ud af Krisen. Herhjemme har vi prøvet de Midler, jeg har nævnt: Laan, Tilskud og Kreditter, og Forholdet er blevet det, at vi kommer længere og længere ind i Krisen, saaledes at alle, hvor vi end vender os hen, ser med den største Mistillid hen til den økonomiske Fremtid. ☐

Skal vi da virkelig vente, til Forholdene fuldstændig sprænger alle Baand i dette Land, før man forsøger at gaa ind paa de Baner, som har vist sig virkningsfulde?